

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 123

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 17 februarie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 735 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	2-5		
Decizia nr. 736 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968	6-7		
Decizia nr. 754 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției	8-10		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
81. — Hotărâre pentru completarea Normelor de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2014			
		privind aprobarea Programului de stimulare a cumpărării de autoturisme noi, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.053/2014	10
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		21. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 89/2015	11-14
		157. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 228/2014 pentru stabilirea componenței Comisiei de avizare a distribuitorilor și a aparatelor de marcat electronice fiscale	15
		158. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind aprobarea modelului autorizației de distribuție a aparatelor de marcat electronice fiscale	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 735**

din 16 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu referire la art. 13 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și la art. 5 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 4 și art. 5 din Legea nr. 187/2012 cu referire la art. 12 din aceeași lege, excepție ridicată de Cătălin Iosef în Dosarul nr. 621/93/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 397D/2014.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 685D/2014, nr. 692D/2014, nr. 708D/2014, nr. 747D/2014, nr. 752D/2014, nr. 753D/2014 și nr. 761D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Ioana Alina Gheorghe în Dosarul nr. 2.515/110/2014 al Tribunalului Bacău — Secția penală, de Florica Gheorghe în Dosarul nr. 3.131/196/2014 al Judecătoriei Brăila — Secția penală, de Costel Mîrza în Dosarul nr. 801/121/2014 al Tribunalului Galați — Secția penală, de Sorin Antohi în Dosarul nr. 489/93/2014* al Tribunalului Ilfov — Secția penală, de Narcis Dănuț Nicolau în Dosarul nr. 623/121/2014 al Tribunalului Galați — Secția penală, de Ion Mitea în Dosarul nr. 2.521/312/2014 al Tribunalului Ialomița — Secția penală și de Marius Locic în Dosarul nr. 994/93/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală.

4. La apelul nominal răspunde personal autorul excepției Sorin Antohi. Lipsesc ceilalți autori ai excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor ridicate în dosarele nr. 397D/2014, nr. 685D/2014, nr. 692D/2014, nr. 708D/2014, nr. 747D/2014, nr. 752D/2014, nr. 753D/2014 și nr. 761D/2014, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Autorul excepției Sorin Antohi arată că este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexarea cauzelor.

8. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 685D/2014, nr. 692D/2014, nr. 708D/2014, nr. 747D/2014, nr. 752D/2014, nr. 753D/2014 și

nr. 761D/2014 la Dosarul nr. 397D/2014, care este primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției Sorin Antohi, care solicită admiterea acesteia și depune note scrise. Arată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 creează patru tipuri de discriminare, după cum urmează: între persoanele condamnate definitiv până la data de 31 ianuarie 2014 și cele condamnate după această dată; între persoanele condamnate definitiv la pedepse cu închisoarea mai mici decât maximumul special prevăzut de noua lege și cele condamnate definitiv la pedepse mai mari decât noul maxim special; între persoanele condamnate definitiv pentru infracțiuni prevăzute de legi speciale și cele condamnate definitiv pentru infracțiuni prevăzute de Codul penal; între persoanele condamnate definitiv la pedepse cu închisoarea mai mici decât maximumul special prevăzut de noul Cod penal, aflate în executarea pedepsei la data de 31 ianuarie 2014, și cele condamnate definitiv în cazul apariției unei alte legi noi care modifică o limită de pedeapsă pentru o infracțiune prevăzută de noul Cod penal. Consideră că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16, art. 21 și art. 124, precum și prevederile art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, deoarece anulează complet dispozițiile art. 15 din Codul penal din 1969 referitor la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive.

10. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 365/2014 și nr. 379/2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

11. Prin Sentința penală nr. 265 din 2 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 621/93/2014, **Tribunalul Ilfov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu referire la art. 13 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și la art. 5 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 4 și art. 5 din Legea nr. 187/2012 cu referire la art. 12 din aceeași lege**, excepție ridicată de Cătălin Iosef cu ocazia soluționării unei sesizări având ca obiect aplicarea legii penale mai favorabile.

12. Prin Încheierea din 17 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.515/110/2014, **Tribunalul Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Ioana Alina Gheorghe cu ocazia soluționării unei cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile.

13. Prin Încheierea din 17 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.131/196/2014, **Judecătoria Brăila — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Florica Gheorghe cu ocazia soluționării unei cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile.

14. Prin sentințele penale nr. 498/F din 8 mai 2014 și nr. 512/F din 9 mai 2014, pronunțate în dosarele nr. 801/121/2014 și nr. 623/121/2014, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Costel Mîrza și Narcis Dănuț Nicolau cu ocazia soluționării unei cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile.

15. Prin sentințele penale nr. 456/F din 22 mai 2014 și nr. 466/F din 30 mai 2014, pronunțate în dosarele nr. 994/93/2014 și nr. 489/93/2014*, **Tribunalul Ilfov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Marius Locic și Sorin Antohi cu ocazia soluționării unei cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile.

16. Prin Sentința penală nr. 310 din 23 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.521/312/2014, **Tribunalul Ialomița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Ion Mitea cu ocazia soluționării unei cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile.

17. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012, care nu permit reducerea pedepsei aplicate printr-o hotărâre rămasă definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, dacă respectiva pedeapsă nu depășește maximul special prevăzut de noul Cod penal, încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 7 referitor la legalitatea pedepsei și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 21 referitor la nediscriminare din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, întrucât exclud aplicarea art. 15 din Codul penal din 1969 referitor la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive.

18. Autorul excepției Cătălin Iosef susține că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, legea penală mai favorabilă se aplică diferit, pentru aceleași fapte, după cum a intervenit sau nu o hotărâre de condamnare definitivă. Această discriminare nu are o motivare obiectivă și nu poate fi justificată prin invocarea efectelor autorității de lucru judecat, cu referire la inadmisibilitatea unei noi judecăți. Prin aplicarea legii penale mai favorabile după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedeapsa este redusă la noul maxim special, ceea ce înseamnă că, în acest caz, nici nu are loc o individualizare judiciară a pedepsei, în condițiile art. 5 din Codul penal, nici nu este respectată individualizarea judiciară a pedepsei realizate de judecătorul cauzei care a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare. Or, tocmai prin nerespectarea individualizării judiciare a pedepsei, realizată în cauza penală soluționată prin hotărâre definitivă, în sensul neaplicării procentuale a pedepsei în raport cu individualizarea stabilită de legiuitor prin legea

penală mai favorabilă, are loc nesocotirea autorității de lucru judecat.

19. De asemenea, autorul excepției Marius Locic consideră că restrângerea retroactivă a dispozițiilor art. 15 din Codul penal din 1969 afectează principiul prezizibilității și conduce la încălcarea dreptului la un proces echitabil. Totodată, anulează un întreg proces de individualizare și creează discriminare între persoanele cărora pentru săvârșirea de fapte identice li s-a aplicat un tratament diferențiat — întemeiat pe criterii care țin de comportamentul procesual, persoana infractorului, recuperarea prejudiciului și cauze de diminuare a limitelor de pedeapsă —, deoarece tratamentul sancționator se stabilește, potrivit dispozițiilor de lege criticate, în mod diferit, respectiv pentru unii condamnați ca efect al individualizării, iar pentru alții ca efect al aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile. Devine, astfel, posibil ca, în condiții de individualizare diferită, să se ajungă la un tratament sancționator identic, ceea ce înseamnă că beneficiază de aplicarea legii penale mai favorabile tocmai persoanele care au avut o atitudine greșită față de lege, iar persoanele care au avut o atitudine în consonanță cu scopul procesului penal vor fi sancționate în mod egal cu celelalte. Autorul excepției afirmă că art. 4 din Legea nr. 187/2012 încalcă, astfel, chiar autoritatea de lucru judecat, întrucât această instituție nu trebuie înțeleasă în mod abstract, doar sub aspectul fizic al hotărârii definitive de condamnare, ci trebuie privită ca un tot unitar care înglobează toate elementele care au condus la pronunțarea acelei hotărâri, respectiv săvârșirea faptei, analiza probelor, individualizarea pedepsei etc.

20. În ceea ce privește dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, autorul excepției Cătălin Iosef susține că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și prevederile art. 7 referitor la egalitatea în fața legii din Declarația Universală a Drepturilor Omului. În acest sens, arată că, în cazul aplicării legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei, în temeiul art. 6 alin. (1) din Codul penal, sancțiunea aplicată se reduce la maximul special prevăzut de legea nouă, în timp ce, potrivit art. 5 din Codul penal, pedeapsa stabilită în cazul aplicării legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei se situează, de principiu, sub maximul prevăzut de această lege. Așadar, în condiții identice sub aspectul vinovăției penale, pedepsele aplicate în raport cu legea penală mai favorabilă vor fi diferite, respectiv la nivelul maximului prevăzut de legea mai favorabilă — în cazul art. 6 din Codul penal, și sub acest maxim — în cazul art. 5 din același cod. De asemenea, arată că, în cazul pedepsei amenzii, persoana condamnată definitiv beneficiază, ca urmare a aplicării legii penale mai favorabile, potrivit art. 13 din Legea nr. 187/2012, de un tratament juridic mai avantajos decât în cazul pedepsei închisorii, deși diferența dintre cele două categorii de pedepse principale nu este una de substanță, acestea având aceleași trăsături esențiale și același scop și îndeplinind aceleași funcții.

21. **Tribunalul Ilfov — Secția penală**, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate de Cătălin Iosef în Dosarul nr. 621/93/2014, apreciază că aceasta este neîntemeiată. În acest sens, arată că, prin raportare la art. 16 din Constituție, egalitatea în fața legii se păstrează pentru toți condamnații judecați în mod definitiv până la data de 1 februarie 2014, toți cei care sunt condamnați la pedepse mai mari decât maximul special prevăzut de legislația penală intrată în vigoare la data de 1 februarie 2014 urmând să beneficieze de reducerea pedepselor până la noul maxim special, fără nicio discriminare.

22. **Tribunalul Bacău — Secția penală și Tribunalul Ialomița — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 este neîntemeiată.

23. **Tribunalul Ilfov — Secția penală**, în complet diferit, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate de Marius Locic și Sorin Antohi în dosarele nr. 994/93/2014 și nr. 489/93/2014*, consideră că excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 este întemeiată. În acest sens, arată că legea penală mai favorabilă ar trebui să se aplice și faptelor definitiv judecate, întrucât, până la epuizarea executării pedepsei, raportul de drept penal persistă sub forma unui raport juridic de tip execuțional penal. Restrângerea retroactivă, prin textul de lege criticat, a dispozițiilor art. 15 din Codul penal din 1969 afectează principiul previzibilității și dreptul la un proces echitabil, anulează procesul de individualizare a pedepsei definitive, încălcând, astfel, chiar autoritatea de lucru judecat, și creează discriminare între persoane care au săvârșit același tip de infracțiune, dar cărora li s-a aplicat un tratament diferențiat — întemeiat pe criterii privind comportamentul procesual, persoana inculpatului, recuperarea prejudiciului, existența unei cauze de diminuare a limitelor de pedeapsă etc. — în condițiile în care tratamentul sancționator va fi stabilit în mod diferit, respectiv, pentru unii ca efect al individualizării, iar pentru alții ca efect obligatoriu al legii penale mai favorabile. Astfel, beneficiază de aplicarea legii penale mai favorabile tocmai persoanele care au avut o atitudine greșită față de lege, iar persoanele care au avut o atitudine în consonanță cu scopul procesului penal vor fi sancționate în mod egal cu celelalte.

24. Judecătoria Brăila — Secția penală și Tribunalul Galați — Secția penală nu și-au exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

25. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

26. Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Face trimitere, în acest sens, la deciziile nr. 365/2014, nr. 385/2014 și nr. 437/2014 ale Curții Constituționale.

27. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile autorului excepției prezent, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

28. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

29. Potrivit Sentinței penale nr. 265 din 2 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 621/93/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal — Legea nr. 286/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, cu referire la art. 5 din Codul penal și la art. 13 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, precum și dispozițiile art. 4 și art. 5 din Legea nr. 187/2012 cu referire la art. 12 din aceeași lege. Din analiza excepției de neconstituționalitate reiese, însă, că autorul acesteia, Cătălin Iosef, critică, în realitate, numai dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012. Prin urmare, având în vedere și celelalte acte de sesizare din cauza de față, Curtea se va pronunța numai asupra dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012, care au următorul cuprins:

— Art. 6 alin. (1) din Codul penal: „*Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea*

completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.”;

— Art. 4 din Legea nr. 187/2012: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*”

30. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 7 referitor la legalitatea pedepsei și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 21 referitor la nediscriminare din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și ale art. 7 referitor la egalitatea în fața legii din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 și a constatat că, având în vedere importanța principiilor autorității de lucru judecat, al securității juridice și al separației puterilor în stat, legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție (paragraful 41).

32. Tot prin Decizia nr. 365/2014 (paragrafele 43 și 44), Curtea a constatat că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu contravin nici prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din perspectiva principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, principiu încorporat în regula potrivit căreia, în cazul în care există diferențe între legea penală în vigoare la momentul comiterii infracțiunii și legile penale ulterioare adoptate înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, instanțele trebuie să aplice legea ale cărei prevederi sunt cele mai favorabile inculpatului (Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei nr. 2*, paragraful 109).

33. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, prin Decizia nr. 365/2014 (paragrafele 45, 51 și 52) Curtea a observat că autorii excepției deduc neconstituționalitatea textului de lege criticat dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat persoanelor condamnate definitiv, determinat de renunțarea la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive. Analiza în cauză pornește de la ipoteza că ambele categorii de persoane între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane condamnate definitiv, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. Curtea a constatat, însă, că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, sancțiunile aplicate depășesc maximul special al noii reglementări, neaigăsindu-și corespondent în noua legislație,

situându-ne, astfel, în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din Codul penal actual, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată, însă, în Codul penal actual. Curtea a observat că analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror pedeapsă definitivă depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității.

34. În ceea ce privește pretinsa discriminare între persoanele care au săvârșit faptele sub imperiul legii vechi și au fost condamnate sub imperiul acestei legi, și cele care, săvârșind faptele în aceleași condiții, nu au fost condamnate, urmând a li se aplica noile dispoziții, prin Decizia nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, Curtea a constatat că aceste persoane nu se regăsesc în situații identice (unele persoane au fost condamnate definitiv, altele nu au fost condamnate definitiv), astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat și nu se poate vorbi despre existența unei discriminări (paragraful 36).

35. Referitor la critica potrivit căreia art. 4 din Legea nr. 187/2012 se referă doar la pedepsele aplicate potrivit Codului penal din 1969, astfel încât, pentru pedepsele aplicate potrivit unor legi speciale, interdicția diminuării facultative a pedepsei nu mai subsistă, prin Decizia nr. 385/2014 (paragrafele 37 și 38), Curtea a apreciat că autorii excepției pornesc de la premisa falsă ce determină un raționament eronat. Astfel, examinarea dispozițiilor criticate relevă faptul că acestea se referă la pedepse aplicate pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, iar nu la pedepse care au fost aplicate pentru săvârșirea unei fapte prevăzute de dispozițiile Codului penal din 1969. Așadar, Curtea a reținut că textul de lege criticat se referă la toate pedepsele aplicate printr-o hotărâre ce a rămas definitivă înainte de intrarea

în vigoare a Codului penal, indiferent dacă fapta penală era prevăzută de Codul penal din 1969 ori de o lege specială.

36. Cu privire la invocarea prevederilor art. 124 alin. (2) din Constituție, autorii excepției se rezumă la a reda textul din Constituție, fără a arăta, în mod concret, în ce constă contrarietatea dintre aceste prevederi constituționale și textul de lege criticat, astfel încât critica de neconstituționalitate nu poate fi reținută. Curtea Constituțională nu se poate substitui autorilor excepției în formularea unor critici de neconstituționalitate, cu atât mai mult cu cât prevederile constituționale invocate nu susțin prin ele însele neconstituționalitatea textului de lege criticat.

37. În ceea ce privește dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, prin Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții de lege, reținând că cele statuate prin Decizia nr. 365/2014, precitată, se aplică *mutatis mutandis* (paragraful 20).

38. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

39. Pentru argumentele expuse mai sus, Curtea constată că nu pot fi reținute nici criticile formulate cu privire la încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, respectiv a prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

40. În fine, autorul excepției Cătălin Iosef invocă și existența unei contradicții între textele de lege criticate și dispozițiile art. 5 din Codul penal și cele ale art. 13 din Legea nr. 187/2012. O asemenea critică nu poate fi nici ea reținută, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederi din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea dispozițiilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne.

41. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, respectiv cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cătălin Iosef în Dosarul nr. 621/93/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală, de Ioana Alina Gheorghe în Dosarul nr. 2.515/110/2014 al Tribunalului Bacău — Secția penală, de Florica Gheorghe în Dosarul nr. 3.131/196/2014 al Judecătoriei Brăila — Secția penală, de Costel Mîrza în Dosarul nr. 801/121/2014 al Tribunalului Galați — Secția penală, de Sorin Antohi în Dosarul nr. 489/93/2014* al Tribunalului Ilfov — Secția penală, de Narcis Dănuț Nicolau în Dosarul nr. 623/121/2014 al Tribunalului Galați — Secția penală, de Ion Mitea în Dosarul nr. 2.521/312/2014 al Tribunalului Ialomița — Secția penală și de Marius Locic în Dosarul nr. 994/93/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția penală, Tribunalului Bacău — Secția penală, Judecătoriei Brăila — Secția penală, Tribunalului Galați — Secția penală și Tribunalului Ialomița — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 736

din 16 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2
din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Sorin Grațianu în Dosarul nr. 36.861/301/2013 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 421D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.392/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 36.861/301/2013, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968**. Excepția a fost ridicată de Sorin Grațianu cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și egalitatea în drepturi, întrucât, în cazul în care procurorul ierarhic superior nu soluționează plângerea în termen de 20 de zile, persoana vătămată este ținută, sub sancțiunea decăderii, să se adreseze instanței în termen de 20 de zile de la expirarea termenului inițial de soluționare a plângerii de către procurorul ierarhic superior. Astfel, persoana vătămată este sancționată pentru culpa procurorului ierarhic superior, în condițiile în care textul de lege criticat nu prevede nicio sancțiune pentru acesta din urmă.

6. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția penală** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt conforme cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 718/2012, nr. 514/2013 și nr. 24/2014.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, cod care a fost abrogat la 1 februarie 2014 prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, dispozițiile de lege criticate, deși abrogate la momentul pronunțării Curții, sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât produc efecte juridice în cauză. Dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 au fost modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, și au următorul cuprins: „*În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare,

ale art. 51 alin. (4) privind obligația autorităților publice de a răspunde la petiții în termenele și în condițiile stabilite potrivit legii și ale art. 52 alin. (1) referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, precum și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 901 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 29 octombrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, reținând că acestea conțin norme de procedură judiciară, pe care legiuitorul este liber să le adopte potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează tocmai posibilitatea formulării plângerii la instanța de judecată împotriva actelor de netrimiteră în judecată date de procuror, asigură exercitarea dreptului de acces la justiție în concordanță cu dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală. Curtea a statuat că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia, prin stabilirea termenelor în care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor și ordonanțelor de netrimiteră în judecată, se încalcă dreptul la un proces echitabil, dat fiind că autoritățile judiciare la care se referă dispozițiile de lege criticate sunt obligate, în limitele acestor termene, să respecte toate normele și principiile procesuale care asigură dreptul la un proces echitabil. Astfel, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție. Cu același prilej, Curtea a reținut că eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care fac referire autorii excepției și care constituie, în realitate, cauza

nemulțumirii acestora, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

14. De asemenea, prin Decizia nr. 1.392 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 13 decembrie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, statuând că faptul că prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277 nu este un neajuns al textului criticat, întrucât prin această reglementare legiuitorul a urmărit să dea eficiență dreptului de acces liber la justiție, sens în care partea, neprimind vreun răspuns în termenul prevăzut de lege, se poate adresa judecătorului cu plângere împotriva soluției de netrimiteră. În plus, nu poate fi primită teza potrivit căreia justițiabilul nu poate cunoaște momentul din care începe să curgă termenul de decădere instituit de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât tocmai în alineatul 2 a statuat univoc acest lucru. În sfârșit, prin reglementarea contestată s-a urmărit, printre altele, să nu se tergiverseze în mod nejustificat soluționarea unei cauze penale, așa încât o eventuală nerespectare a dispozițiilor legale potrivit cărora procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de 20 de zile de la primire să nu se transforme într-o sancțiune pentru justițiabil, care, într-o atare situație, este obligat să aștepte *sine die* o comunicare din partea celui obligat să rezolve plângerea sa.

15. În același sens sunt și Decizia nr. 718 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 14 august 2012, și Decizia nr. 514 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 22 ianuarie 2014.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

17. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sorin Grațianu în Dosarul nr. 36.861/301/2013 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 754

din 16 decembrie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (1) lit. f)
din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea
demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri,
prevenirea și sancționarea corupției**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Gheorghe Stelian în Dosarul nr. 664/36/2013 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 291D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 11 noiembrie 2014, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 9 decembrie 2014. La această dată, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 16 decembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 13 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 664/36/2013, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.**

4. Excepția a fost ridicată de reclamantul Gheorghe Stelian într-o cauză având ca obiect contestația împotriva unui raport de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate privind existența stării de conflict de interese/incompatibilitate.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, prin redactarea imprecisă în privința noțiunii de „*societate de interes local*”, încalcă principiul securității juridice. Arată că pentru a stabili calitatea unei societăți de a fi de interes local este necesară raportarea la unitatea administrativ-teritorială (iar nu la consilieri ori primari), astfel încât societatea este de interes local pentru consiliul local sau consiliul județean care a înființat-o și sub a cărui autoritate funcționează.

6. Invocă Hotărârea Guvernului nr. 597/1992 privind trecerea sub autoritatea consiliilor locale sau, după caz, județene, a regiilor autonome și societăților comerciale cu capital integral de stat, care prestează servicii publice de interes local sau județean, Tratatul de aderare la Uniunea Europeană prin care Statul român și-a asumat obligații de conformare la cerințele de mediu, prin reorganizarea modului în care serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare este furnizat și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2008 pentru modificarea și completarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 și a Legii serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006. Relevante în acest sens sunt dispozițiile de lege care instituie definiția operatorului regional și cele privind regulile de atribuire directă a contractelor de delegare a gestiunii.

7. Precizează că la nivelul anului 2003 nu exista suport legislativ pentru existența unei societăți prestatoare de servicii de utilități publice care să aibă acționari mai multe unități administrativ-teritoriale.

8. Noțiunile de „*societate de interes local*” și „*societate de interes național*” nu pot acoperi situația operatorului regional „*in-house providing*” ce are ca acționari mai multe unități administrativ-teritoriale, iar controlul analog controlului asupra propriilor servicii publice este exercitat în comun de acestea. Însăși denumirea de „*regional*” cuprinsă în definiția legală a operatorului regional este de natură să ducă la confuzii pentru destinatarii normelor. Totuși, distincția dintre societățile de interes local și operatorii de servicii publice comunitare de utilități publice locale sau județene rezultă din art. 1 alin. (2) lit. g) pct. 2 și 6 din Legea nr. 215/2001 care stabilește că în noțiunea de „*organisme prestatoare de servicii publice și de utilitate publică de interes local sau județean*” sunt cuprinse și societățile comerciale și regiile autonome de interes local sau județean, precum și operatorii de servicii comunitare de utilități publice sau județene.

9. Având în vedere acest context legislativ și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene care impune, printre altele, colectivității locale ce atribuie direct un contract public să exercite asupra persoanei în cauză un control analog celui pe care îl exercită asupra propriilor servicii, rezultă că, în situația în care mai multe unități administrativ-teritoriale au constituit în comun un operator regional însărcinat cu îndeplinirea misiunii lor de serviciu public de alimentare cu apă și de canalizare, controlul nu poate fi considerat analog celui exercitat asupra propriilor servicii decât în cazul în care este realizat de către primar, viceprimarul ori persoana căreia primarul i-a delegat atribuții de control pe linie de serviciu public de alimentare cu apă și de canalizare, iar nu de către o altă persoană desemnată de consiliul local. Operatorii regionali fiind societăți, iar controlul asupra propriilor servicii fiind realizat de primar, acesta trebuie să participe cel puțin în adunarea generală a acționarilor operatorului regional.

10. În fine, consideră că prevederile art. 87 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 161/2003 sunt neconstituționale în măsura în care vizează funcția de reprezentant al unității administrativ-teritoriale

în adunările generale ale operatorilor de servicii comunitare de utilități publice deținute „in-house providing” de mai multe unități administrativ-teritoriale.

11. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că dispozițiile de lege ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate sunt constituționale, deoarece sunt clare și precise și nu încalcă principiul securității juridice. Tocmai pentru a asigura o transparență în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și pentru a evita în timp mai multe situații care pot conduce la fapte de corupție, Legea nr. 161/2003 a reglementat mai multe situații de incompatibilitate în exercitarea acestor funcții.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece în cauză este pusă în discuție o problemă de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 87 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 161/2003, aplicabile în litigiul în care autorul excepției are calitatea de reclamant, în speță, calificarea Societății Comerciale RAJA — S.A. ca fiind o societate comercială de interes local sau o societate comercială care nu se încadrează în această categorie. Față de acest aspect, precizează că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că atribuția sa de soluționare a excepției de neconstituționalitate nu constă în analiza conformității cu normele fundamentale a anumitor interpretări pe care organe, instituții sau autorități publice competente le dau textelor legale în procesul de aplicare a legii la diferite cazuri și circumstanțe, ci rezidă în controlul efectuat asupra unei pretense stări de neconstituționalitate extrinsecă sau intrinsecă a unui text legal, sens în care invocă Decizia nr. 265 din 21 mai 2013.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 87 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, dispoziții care au următorul cuprins: „(1) *Funcția de primar și viceprimar, primar general și viceprimar al municipiului București, președinte și vicepreședinte al consiliului județean este incompatibilă cu:*

[...]

f) *funcția de reprezentant al unității administrativ-teritoriale în adunările generale ale societăților comerciale de interes local*

sau de reprezentant al statului în adunarea generală a unei societăți comerciale de interes național;”.

17. În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 87 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 161/2003 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare. În acest sens, prin Decizia nr. 739 din 16 decembrie 2014, nepublicată în Monitorul Oficial al României până la această dată, Curtea a constatat că normele supuse controlului de constituționalitate instituie una dintre incompatibilitățile specifice funcțiilor publice de primar și viceprimar, primar general și viceprimar al municipiului București, președinte și vicepreședinte al consiliului județean. Astfel, funcțiile menționate sunt incompatibile cu funcția de reprezentant al unității administrativ-teritoriale în adunările generale ale societăților comerciale de interes local sau de reprezentant al statului în adunarea generală a unei societăți comerciale de interes național.

19. Din analiza textelor de lege deduse controlului de constituționalitate, în raport cu exigențele principiului securității juridice, prin prisma normelor constituționale invocate și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea a constatat că acestea sunt norme clare, previzibile, care stabilesc cât se poate de precis conduita aleșilor locali.

20. De asemenea, Curtea a constatat că instituirea prin textul de lege criticat a incompatibilității menționate este o opțiune a legiuitorului și se circumscrie scopului legii de înlăturare a cauzelor și condițiilor care determină corupția, astfel încât funcția de reprezentant al unității administrativ-teritoriale în adunările generale ale societăților comerciale de interes local sau de reprezentant al statului în adunarea generală a unei societăți comerciale de interes național să nu constituie un factor generator de corupție în cazul persoanelor care exercită funcția de primar, viceprimar, primar general, viceprimar al municipiului București, președinte sau vicepreședinte al consiliului județean.

21. Curtea a mai precizat că stabilirea în concret a stării de incompatibilitate în cazul primarului, viceprimarului, primarului general, viceprimarului municipiului București, președintelui și vicepreședintelui consiliului județean, care exercită funcția de reprezentant al unității administrativ-teritoriale în adunările generale ale societăților comerciale de interes local sau de reprezentant al statului în adunarea generală a unei societăți comerciale de interes național, revine instanței judecătorești, care, cu prilejul soluționării acțiunii formulate împotriva raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, analizează particularitățile fiecărei spețe, în lumina dispozițiilor legale cu incidență în materie, astfel încât soluția dispusă să corespundă scopului legii de asigurare a imparțialității, protejare a interesului social și evitare a conflictului de interese.

22. În același timp, Curtea a reținut că invocarea, în susținerea excepției, a dispozițiilor cuprinse în Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 și Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006 pune în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, eventuala neconcordanță dintre prevederile legilor menționate excedând controlului de constituționalitate. Totodată, calificarea serviciilor comunitare de utilități publice sau a serviciului de alimentare cu apă și de canalizare ca fiind societăți comerciale de interes local sau de interes național reprezintă o problemă de interpretare și aplicare a legii.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Stelian în Dosarul nr. 664/36/2013 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 87 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Simina Popescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea Normelor de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2014 privind aprobarea Programului de stimulare a cumpărării de autoturisme noi, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.053/2014

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2014 privind aprobarea Programului de stimulare a cumpărării de autoturisme noi, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.053/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 8 decembrie 2014, se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Pentru anul 2015, plafonul garanțiilor care pot fi emise potrivit art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 66/2014, cu modificările și completările ulterioare, este de 350 milioane lei.”

2. După articolul 27 se introduce un nou articol, articolul 27¹, cu următorul cuprins:

„Art. 27¹. — Finanțatorii care nu au transmis cererile de înscriere în Program, nivelul costurilor totale pe care le vor aplica în legătură cu finanțările acordate în cadrul Programului, precum și valoarea estimată a garanțiilor care urmează să fie acordate în cadrul Programului în termenul prevăzut la art. 27, le pot transmite F.N.G.C.I.M.M. și M.F.P. până la 2 martie 2015.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Darius-Bogdan Vâlcov

București, 10 februarie 2015.
Nr. 81.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 89/2015

În temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare, și al art. 40 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Lista perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 89/2015, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de autoritate competentă abilitată să aplice prevederile Legii minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, organizează concurs public de ofertă pentru concesionarea de activități miniere de explorare în perimetrele aprobate potrivit prezentului ordin.

Art. 3. — (1) Ofertele redactate în limba română vor fi depuse, în original și în copie, potrivit legii, la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale din municipiul București, bd. Dacia nr. 58, sectorul 1.

(2) Termenul de depunere a ofertelor este ora 15,00 a celei de-a 35-a zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. 4. — Ofertele persoanelor juridice române sau străine interesate vor cuprinde, cu respectarea prevederilor art. 42—45 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, următoarele documente și informații:

I. Plic exterior:

A. în cazul persoanelor juridice române:

a) declarație de participare, semnată și ștampilată de ofertant, fără ștersături sau adăugări, care va cuprinde angajamentul de a menține valabilitatea ofertei, menționarea perimetrului la care se referă, respectiv denumirea, poziția din anexă potrivit art. 1 și coordonatele topogeodezice, așa cum au fost publicate, precum și asumarea răspunderii ofertantului asupra datelor și declarațiilor din ofertă.

Menționarea în cuprinsul declarației de participare a altor coordonate topogeodezice decât cele publicate în conformitate cu prezentul ordin atrage descalificarea ofertei, fără a se mai proceda la deschiderea plicului interior;

b) declarație cuprinzând date și informații privind ofertantul, respectiv denumirea, sediul social, codul unic de înregistrare, capitalul social, asociații/acționarii, precum și numele, funcția, telefonul/faxul persoanei împuternicite de ofertant, cu care se vor face comunicările;

c) copii, certificate pentru conformitate, de pe actul constitutiv și certificatul de înregistrare ale ofertantului;

d) certificat constatator privind ofertantul, emis de oficiul registrului comerțului, în termen de valabilitate, în original sau copie legalizată;

e) lista cuprinzând menționarea datelor și informațiilor incluse în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale, utilizate la elaborarea ofertei; în cazul utilizării de date și informații publice referitoare la resurse minerale se va indica sursa din care provin acestea;

f) dovada privind deținerea legală a datelor și informațiilor incluse în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale, utilizate la elaborarea ofertei, respectiv factura emisă de Agenția Națională pentru Resurse Minerale și ordinul de plată sau chitanța corespunzătoare, precum și acordul de confidențialitate pentru utilizarea datelor și informațiilor geologice încheiat între ofertant și Agenția Națională pentru Resurse Minerale;

g) scrisoare de bonitate, în original sau copie legalizată, cuprinzând următorii indicatori economici exprimați în procente: lichiditate globală, solvabilitate patrimonială, rata profitului brut și rentabilitate financiară. Lipsa oricărui indicator economic solicitat atrage depunerea ofertei. Prezentarea oricărui altui indicator în afara celor menționați nu se ia în considerare;

h) certificate constatatoare/adeverințe, în original sau copie legalizată, emise de autoritățile/instituțiile publice care administrează bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetul asigurărilor pentru accidente de muncă și boli profesionale, precum și bugetele locale;

i) certificat de atestare privind capacitatea tehnică pentru întocmirea documentațiilor și/sau executarea lucrărilor de cercetare geologică și memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate sau în curs de executare, în cazul ofertanților specializați și atestați de Agenția Națională pentru Resurse Minerale; ori

— documentație privind dotarea tehnică a ofertantului care va cuprinde cel puțin informații privind instalațiile și utilajele specifice activităților miniere de cercetare geologică, deținute de ofertant, și titlul deținerii acestora, precum și personalul ofertantului, inclusiv personalul de specialitate specific activităților miniere, și un memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate sau în curs de executare, în cazul ofertanților cu dotare tehnică proprie, neatestați de Agenția Națională pentru Resurse Minerale; sau

— copie de pe certificatul de atestare privind capacitatea tehnică pentru întocmirea documentațiilor și/sau executarea lucrărilor de cercetare geologică a persoanei juridice cu care urmează să fie executate activitățile miniere, semnată și ștampilată pentru conformitate, memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate de aceasta sau în curs de executare, precum și actul juridic prin care s-a convenit obligația fermă de executare a activităților miniere, dacă acestea îi vor fi concesionate, în cazul ofertanților fără capacitate tehnică proprie.

Pentru capacitatea tehnică se vor depune documente numai pentru unul dintre cele 3 cazuri prezentate anterior.

În situația în care un operator economic depune oferte pentru mai multe perimetre din lista aprobată prin prezentul ordin, originalele documentelor prevăzute la lit. d), g) și h) vor fi

prezentate în oferta aflată pe poziția superioară din listă. Pentru celelalte oferte se prezintă copii certificate în conformitate cu originalul, cu specificarea expresă în care dintre oferte se găsesc originalele.

Documentele prevăzute la lit. d), g) și h) se vor prezenta în termen de valabilitate la data depunerii ofertei;

B. în cazul persoanelor juridice străine, plicul exterior va cuprinde documentele și informațiile prevăzute la pct. A. lit. a), b), e), f) și i), precum și următoarele:

a) scrisoarea de bonitate, fără prezentarea indicatorilor prevăzuți la art. 59 alin. (1) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare;

b) raportul anual auditat.

Documentele cuprinse în plicul exterior se vor prezenta îndosariate, cu paginile numerotate și filă finală;

II. Plic interior care, atât în cazul persoanelor juridice române, cât și al persoanelor juridice străine, conține oferta propriu-zisă, respectiv:

a) programul de explorare propus;

b) proiectul tehnic de refacere a mediului.

Programul de explorare propus și proiectul tehnic de refacere a mediului vor cuprinde inclusiv volumele fizice de lucrări, defalcate pe ani contractuali, și valorile estimative corespunzătoare acestora.

Art. 5. — (1) În conformitate cu prevederile art. 72 alin. (4) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, lipsa oricărui document din plicul exterior atrage descalificarea ofertei, fără a se mai proceda la deschiderea plicului interior.

(2) Lipsa oricărui document din plicul interior atrage descalificarea ofertei, conform art. 72 alin. (6) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare.

Art. 6. — (1) În vederea formulării ofertelor Agenția Națională pentru Resurse Minerale pune la dispoziția persoanelor juridice

interesate date și informații geologice existente în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale.

(2) Accesul la datele și informațiile geologice se face, conform art. 11 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, în baza solicitării scrise, cu respectarea condițiilor impuse de legislația privind informațiile clasificate, a acordului de confidențialitate și în condițiile achitării de către solicitant a tarifelor pentru consultarea și utilizarea de date și informații din fondul geologic național referitoare la resurse minerale, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 138/2010 privind aprobarea tarifelor percepute pentru actele eliberate de Agenția Națională pentru Resurse Minerale în domeniul minier.

Art. 7. — Ofertele vor fi deschise la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale la ora 10,00 a celei de-a 3-a zile lucrătoare de la data împlinirii termenului prevăzut la art. 3.

Art. 8. — (1) Organizarea și desfășurarea concursului public de ofertă pentru concesionarea de activități miniere de explorare se realizează în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.208/2003 privind aprobarea Normelor pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, cu modificările ulterioare.

(2) Modalitatea de evaluare a capacității financiare, capacității tehnice, programului de explorare și proiectului tehnic de refacere a mediului, precum și datele limită ale evaluării ofertelor și cea a declarării câștigătorului pot fi obținute gratuit de participanții la concursul public de ofertă de la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

(3) Relații suplimentare pot fi obținute la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau la telefon: 021 317.00.96, 021 317.00.18, 021 317.00.94 ori 021 317.00.95.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

București, 12 februarie 2015.

Nr. 21.

ANEXĂ

LISTA

perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare privind concursul public de ofertă — Runda nr. 89/2015

Nr. crt.	Denumirea perimetrului	Coordonate		Suprafața km ²	Județul	Substanța
		X	Y			
1	Zariștea Mică	439700	429300	6,400	Vâlcea	minereuri metalifere
		439700	432500			
		437700	432500			
		437700	429300			
2	Poiana Câmpina	403400	555400	0,720	Prahova	apă minerală terapeutică
		403400	556300			
		402600	556300			
		402600	555400			
3	Sărata	559971	641351	1,514	Bacău	apă minerală terapeutică
		560189	642234			
		558120	643009			
		557987	642571			

Nr. crt.	Denumirea perimetrului	Coordonate		Suprafața km ²	Județul	Substanța
		X	Y			
4	Miculești IV	370430	344880	0,165	Gorj	lignit
		370825	344824			
		370960	345250			
		370851	345308			
		370861	345240			
		370831	345205			
		370503	345241			
5	Geamăna—Colții Lăzarului	542859	367217	7,285	Alba	minereuri polimetalice + minereuri auro-argentifere
		542466	368866			
		540543	370344			
		539657	368968			
		539606	367692			
		541153	366572			
	zonă exclusă	542175	368000			
		542280	368600			
		541680	368740			
		541687	369178			
		541411	369242			
		541616	368827			
		541613	368100			
		541838	367806			
6	Porcurea	511646	345290	18,436	Hunedoara	minereuri polimetalice
		509746	344092			
		507486	348899			
		508062	351235			
		510891	350235			
7	Ezeriș	443200	258000	4,418	Caraș-Severin	minereuri polimetalice
		444200	259050			
		442700	260600			
		440600	260100			
8	Techereu	516000	345471	30,549	Hunedoara + Alba	minereuri polimetalice
		516003	347458			
		514472	347459			
		514474	350984			
		515419	350984			
		515421	352942			
		513816	352944			
		513816	355561			
		511782	355561			
		511782	345365			
9	Drumul Variașului km 14	536670	208055	0,511	Arad	apă geotermală
		536655	208880			
		536180	209057			
		536105	207920			

Nr. crt.	Denumirea perimetrului	Coordonate		Suprafața km ²	Județul	Substanța
		X	Y			
10	La Râpa 1	638700	306950	0,408	Bihor	lignit
		637950	307650			
		637300	307940			
		637130	307700			
		637930	306930			
		637870	306840			
		638345	306582			
		638100	306140			
		638640	306600			
	638700	306750				
	Zonă exclusă	638700	306950			
		637300	307940			
		637130	307700			
		637750	307140			
638700		306750				
11	Miculești 3	369888	343780	0,905	Gorj	lignit
		370121	344112			
		369943	344683			
		370206	344937			
		369665	345220			
		369025	344305			
12	Valea lui Cutui	369172	342914	1,644	Gorj	lignit
		368772	343162			
		368278	343148			
		367939	343198			
		367786	342715			
		367433	342501			
		367219	342482			
		367033	341888			
		367834	341748			
		368331	342227			
		368598	342462			
		368880	342450			
		369039	342515			

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 228/2014 pentru stabilirea componenței Comisiei de avizare a distribuitorilor și a aparatelor de marcat electronice fiscale**

Având în vedere prevederile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu dispozițiile art. 74 din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 479/2003, republicată, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 228/2014 pentru stabilirea componenței Comisiei de avizare a distribuitorilor și a aparatelor de marcat electronice fiscale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, se modifică după cum urmează:

1. **Titlul ordinului va avea următorul cuprins:**

**„ORDIN
pentru stabilirea componenței Comisiei de autorizare a distribuitorilor pentru aparate de marcat electronice fiscale avizate tehnic”**

2. **Articolul 1 va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — Se stabilește componența Comisiei de autorizare a distribuitorilor pentru aparate de marcat electronice fiscale avizate tehnic, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

3. **Titlul anexei va avea următorul cuprins:**

**„COMPONENȚA
Comisiei de autorizare a distribuitorilor pentru aparate de marcat electronice fiscale avizate tehnic”**

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Darius-Bogdan Vâlcov

București, 16 februarie 2015.
Nr. 157.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind aprobarea modelului autorizației de distribuție a aparatelor de marcat electronice fiscale**

Având în vedere prevederile art. 5 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. II alin. (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul autorizației de distribuție a aparatelor de marcat electronice fiscale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Darius-Bogdan Vâlcov

București, 16 februarie 2015.
Nr. 158.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
COMISIA DE AUTORIZARE A DISTRIBUITORILOR PENTRU APARATE DE MARCAT
ELECTRONICE FISCALE AVIZATE TEHNIC

AUTORIZAȚIE
de distribuție a aparatelor de marcat electronice fiscale

Nr. din data de

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se autorizează distribuția aparatului de marcat electronic fiscal tip, model, denumire comercială, configurație, tipul hârtiei, destinație, pentru care s-a obținut Avizul tehnic nr. din data de

de către

Societatea Comercială, cu sediul social la adresa,

cod unic de înregistrare, telefon/fax

Comercializarea aparatelor de marcat electronice fiscale se va face prin următoarea rețea de distribuție:

1. Societatea Comercială, localitatea, județul, cod unic de înregistrare, zona de distribuție

2. Societatea Comercială, localitatea, județul, cod unic de înregistrare, zona de distribuție

3.

Service-ul pentru aparatele de marcat electronice fiscale distribuite utilizatorilor va fi asigurat prin următoarele unități:

1. Societatea Comercială, localitatea, județul, cod unic de înregistrare, zona de

service

2. Societatea Comercială, localitatea, județul, cod unic de înregistrare, zona

de service

3.

Valabil până la data de

Președinte,

.....
(semnătura și ștampila)

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

